

Viesti menee melkein aina perille

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani; [Teoblogi](#)

Parisuhdekurssi on ohi. Onnesta ja väsymyksestä raukeana istun nauttimassa yön hiljaisuudesta. Työskentelyn palkitsevimpiä hetkiä on, kun näkee vuosikymmenien aikana rakennettujen kaunojen sulavan, puolustusrakennelmien purkautuvan ja korvien avautuvan kuulemaan jotain uutta ja yllättävää vanhojen luulojen sijaan. Kun vanhalla automatiikalla toimiville primitiivireaktioille painetaan ryhmän suopealla avustuksella hieman jarruja, puoliset alkavat ensimmäistä kertaa vuosiin, tai ehkä koskaan, tavoittamaan toistensa salatumpia tunteja. Kaksi ihmistä, jotka ovat vuosia ikävöineet toisiaan saman katon alla, kaivanneet toisiaan saman peiton suojassa, kohtaavat vihdoin toistensa arasti sykkivät sydämet. Ehkä he myöhemmin myös armahtavat toisiaan kehoillaan.

Jokaisella on aikanaan ollut tärkeä syy mennä piiloon ja vielä tärkeämpi syy tulla sieltä uudestaan näkyville. He alkavat puhua kuiskaten ja varovaisesti, ettei tämä ihmeellinen kuulluksi ja nähdyksi tulemisen hetki vain katoaisi jonkun vahingossa laukaistun vanhan puolusreaktion kitaan.

Mediatohtori **Osmo A Viio** on sanonut: *”Viestintä epäonnistuu aina – paitsi vahingossa.”*

Rohkenen väittää, että arvoisa viestinnän asiantuntija on käsittänyt asian nurin päin. Kahden ihmisen välinen viestintä onnistuu aina – paitsi vahingossa.

Ehkä emme vain suostu ottamaan vastuuta viestimme todellisesta sisällöstä. Onnistumme melkein aina yrittäessämme syyllistää toista, työntää häntä loitommas ja antaessamme hänen maistaa potut pottuina. Ehkä viestimme kätköissä on ollut toive siitä että toinen sen seurauksena vihdoin menisi itseensä, näkisi syyllisyytensä, tunnustaisi virheensä, pyytäisi anteeksi ja anois pääsyä armoihimme. Jos tämä toive ei toteudu, meidän on turha syyttää viestin epäselvyyttä. Yhtä turhaa meidän on vihoitella hänelle siitä, ettei hän arvannut lähettämättä jääneen viestimme sisältöä. Lähettämämme viestin hän ymmärsi, ja vastasi siihen johdonmukaisesti. Jos viestin halua etäisyyteen, vaikka kaipaakaan läheisyyttä, olen houkka jos moitin viestiä turhautumisestani. Viestini onnistui täydellisesti, vaikka tarpeeni turhautui totaalisesti.

Ongelma oli siinä, että viestini ei ollut tosi, vaikka se totuutena otettiin vastaan. Minä en uskaltanut, tai kaunaisuuttani en halunnut viestiä sydämeni kätkeyintä totuutta. Ajattelin, että jos hän todella rakastaisi minua, hän osaisi tunnistaa viestini valheelliseksi, olisi siitä välittämättä, arvaisi sen lähettämättä jättäneeni viestin sisällön ja vastaisi siihen suopeasti.

Voi meitä tarpeittemme kannalta väärin viestien lähettäjiä. Kuka meidät pelastaisi onnistuneitten viestiemme seuraamuksista ja lähettämättä jääneiden viestien tuottamasta hädestä? Luultavasti ei kukaan.

Silloin harvoin, kun suostumme aivan riisutusti, ilman pienintäkään rivien väliin paketoitua salatarkoitusta, viestiä sydämemme perimmäisiä pelkoja ja niiden rinnalla sykkivää rakkautta ja sen kaipuuta, viesti menee melkein aina perille.

Mietipä sitä. Entä, jos sinunkin viestisi melkein aina onnistuu? Miksi siis edelleen olet niin turhautunut?

Kyllähän aivan vilpittömän selkeitäkin viestejä torjutaan. Mutta ei sekään johdu viestin epäonnistumisesta. Se tuli ymmärretyksi oikein ja se torjuttiin. Se siitä. Eikä vika ollut siinäkään tapauksessa ollut viestissä.

Ehkä silti yksinkertaistan liikaa. Mutta pelkkänä mielen jumppanakin, koen tämän yksinkertaistuksen ainakin itselleni terveellisenä. Sen valossa tutkin oman viestini sisältöä ja lähtöpaikan leimaa vähän tarkemmin.